

lede paa Sympati for Delegationens Bestræbelser hos de Statsmænd, til hvem de henvendte sig, og at Professor Vinding Kruse og Delegationen ligeledes blev modtaget med fuldkommen Hønnør af forskellige af disse fremragende Statsmænd — jeg skal nævne Lord Derby, Lord Curzon og forskellige højtstillede Embedsmænd af det franske Udenrigsministerium, som det ærede Medlem Hr. Holger Andersen nærmere har omtalt. Jeg for mit Vedkommende kan kun udtale min Anerkendelse af den Dygtighed og Energi, hvormed saavel Delegationen som Professor Vinding Kruse arbejdede under deres meget vanskelige og byrdefulde Sendelse. Jeg kan maaske bedst afslutte mine Bemærkninger om denne Sag ved at citere en Udtalelse af den daværende Udenrigsminister Hr. Harald Scavenius, som jo førte disse Forhandlinger, hvilken Udtalelse efter min Mening rammer Kærnen i Sagen, og som blev fremsat i Folketinget den 27. April 1921 — jeg citerer den her efter Beretningen. Han udtalte: „... at han ligesom i Maj 1920 stadig mente, at naar man havde faaet Befolkningen i 2den Zone til at bekende Kulør, kunde man ikke Dagen efter den uheldige Afstemning slaa Haanden af den. Man havde ved sin egen Optræden overtaget en moralsk Forpligtelse til at støtte den, saa at den overfor rette vedkommende kunde faa Lejlighed til at anføre sine Synspunkter. Dette skete ved den mellemslesvigske Delegation, hvis Ønsker Regeringen sympatiserede med, og som den derfor bistod ved Udsendelsen af Vinding Kruse som Raadgiver; derimod kunde Regeringen ikke, netop paa Grund af sin Overbevisning om det rigtige i, at Befolkningen selv fremførte sine Ønsker, gøre sig til Parthaver i selve Foretagendet. Denne mellemslesvigske Delegation, der fik Lejlighed til at tale med alle ledende, hjembragte den Overbevisning, at der intet var at gøre. Sagens Kærne var for Mellemslesvigerne, at Folk, der kæmper for deres Fremtid, maatte have Ret til selv at føre deres Kamp, og Sagens Kærne for os var, at der kun ved et saadant selvstændigt udført Forsøg var Mulighed for at komme bort fra Bebrejdelsen mod det danske Folk for at have svigtet.“

Jeg skal sluttelig fremføre nogle Bemærkninger med Hensyn til de finansielle Forhold. De ærede Medlemmer Hr. L. Rasmussen og Hr. Røde har, for jeg ved ikke hvilken Gang, svælget i Sammenligningen mellem Statsregnskaberne fra den radikale Periode og de to sidste Aar. Jeg

har ofte her i dette høje Ting været inde paa disse Spørgsmaal og vil nødig endnu en Gang gentage, hvad jeg ved disse Lejligheder har udtalt. Jeg kan saa meget bedre undgaa det, som jeg kan henvise til de udmærkede Indlæg, der er fremkommet om disse Ting fra de ærede Medlemmer Hr. Martin Hansen og Hr. Pinholt. I øvrigt undrer jeg mig over, at man vedblivende vil omtale disse Forhold paa den Maade, man gør, rent overfladisk, talmæssigt, uden at tage Hensyn til de reelle Forhold, som i Virkeligheden bestemte den finansielle Udvikling før og efter den nuværende Regerings Overtagelse af Regeringen. Under den radikale Regering var Statsindtægterne, navnlig Indtægterne af Skatterne, stærkt stigende, saaledes at Finansministeren ikke sjældent fik 50 pCt. eller der ud over mere, end der var budgetteret. Det store Omslag i Konjunkturerne var endnu ikke begyndt, den Gang den radikale Regering frattraadte — den stærke Nedgang indleddedes væsentlig ved Aarskiftet 1920—21, og dette bevirkede, at der i det sidste Aar, den radikale Regering var ved Styret, var nogenlunde Raad til at afholde de mægtigt opdrevne Udgifter; dette kan dog ingenlunde siges om hele Perioden efter den mægtige Tilvækst, som Statsgælden havde under denne Regering; thi den er jo et Udtryk for de betydelige Underskud, der gennemgaaende var trods Skatternes stærke Stigning. Aarsagen til, at disse Underskud maatte fremkomme, var den voldsomme Stigning i Udgifterne paa alle Omraader. Det, man overlod til Efterfølgerne, var synkende Indtægter, og ganske særlig synkende Skatteindtægter, og et Udgiftsbudget, der var spændt op til Bristepunktet, ja, for adskillige Udgifters Vedkommende langt derudover. Man havde vænnet Befolkningen til at se hen til Statens Hjælp i alle Forhold, til Dyrtidshjælp, til Tilskud til Nedsættelse af Priserne paa Levnedsmidler, til Tilskud til Boligbyggeri, til ekstraordinær Arbejdsløshedsunderstøttelse, for hvilken alle Sluser var aabnet efter den Ordning, der var truffet; ligeledes paa alle Statsadministrationens Omraader, til Tilskud til Foreninger og ved Administrationen i det hele var Udgifterne jo spændt op til en ganske overordentlig Højde, en Højde, der umuligt kunde holdes, saa snart Konjunkturerne faldt og Indtægterne begyndte at gaa ned. Dette gjorde sig ligeledes gældende ved den kolossale Forøgelse af Tjenestemændenes Antal med 8 000 til 10 000 eller saa, som var en